

Lâm Nhất Phàm nhìn cô nhăn mặt đau đớn ở dưới sàn rồi nhìn đến mép bàn ở phía trên, mặt bàn được làm bằng kính dày 15 ly, bốn cạnh không được bo tròn.

Lúc này hấn dùng lực rất mạnh, không lẽ...

Lâm Nhất Phàm tụt hết cảm xúc, hấn kéo cô lên sofa, rồi ngồi phía sau kéo tia kéo sau lưng của cô xuống để kiểm tra.

Nhược Vũ còn chưa kịp phản ứng thì phần trên đã hở một đường, cô hoảng hốt giữ hai tay trước ngực bắt lực hét lên.

-Đồ cặn bã, anh làm gì vậy?

Lâm Nhất Phàm không quan tâm cô chửi rửa thế nào, hấn kéo dây kéo đến giữa lưng của cô rồi mới dừng lại.

Lưng của Nhược Vũ trắng mịn không tì vết, da thịt cô tỏa ra hương thơm cực dễ chịu nhưng đôi mắt hấn chợt dừng lại ở một vết bầm dài ngang lưng, nhìn kiểu nào cũng thật dư thừa.

Hấn kéo dây kéo lại cho cô rồi ôm eo cô đứng dậy mặt lạnh tanh nói.

-Tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

Nhược Vũ dùng hết sức lực hiện có thúc cho hấn một chỗ rồi bước lên trước mở cửa.

Cô quay mặt về phía Lâm Nhất Phàm, trông mặt cô bây giờ chỉ còn lại sự thù địch dành cho hấn.

-Đợi đến khi tôi làm xong chuyện của mình sẽ trả lại tự do cho anh, ngày đó sẽ đến nhanh thôi.

Nhược Vũ quay gót bước đi, còn không thẳng lưng lên được.

Lâm Nhất Phàm ôm khuôn ngực bị Nhược Vũ hành hung ưu sầu nhìn theo bóng lưng của cô rồi tự hỏi, hấn đang làm cái quái gì vậy? Và cô đang nói cái gì vậy?

Nhược Vũ vừa rời khỏi phòng của Lâm Nhất Phàm đã trông thấy Mộng Nhu đứng xa xa đằng kia, cô chỉnh lại tóc tai rồi bước đến phòng làm việc.

Mộng Nhu khoanh hai tay trước ngực bĩu môi đánh giá Nhược Vũ một phen.

Còn tỏ ra thanh cao, đến giờ làm việc rồi mà còn ở trong phòng của giám đốc, tóc tai rối bời, chân đi hai hàng, lưng còn không thẳng lên nổi.

Với một người có kinh nghiệm tình trường dày dặn như cô, nhìn sơ qua cũng biết bọn họ ở trong đó vừa làm xong chuyện gì.

Đúng là loại phụ nữ lẳng lơ.

Nhược Vũ bỏ qua ánh mắt xem thường của Mộng Nhu dành cho mình, cô lấy tài liệu trong túi xách ra lịch sự đưa bằng hai tay cho cô ta.

-Đây là báo cáo của em.

Mộng Nhu nhếch môi, còn không thèm đưa tay nhận lấy, cô ta cố ý nói lớn để những người

có mặt trong phòng đều có thể nghe thấy.

-Không cần đâu, thấy cô cất lực vận động thân thể như vậy thì nhiệm vụ nào mà cô chẳng làm được.

Nhân tình của giám đốc nào phải thứ dễ ụng vào.

Nhân viên có mặt ở đó đồng loạt ngẩng mặt lên nhìn Nhược Vũ, họ làm việc với Mộng Nhu lâu như vậy tất nhiên hiểu rõ cô ta đang đề cập tới việc gì.

Không ngờ nhìn xinh đẹp sáng sủa mà lại dùng kế bẩn để đi lên.

Nhược Vũ trước nay không quan tâm người khác đánh giá mình như thế nào, nên với ánh nhìn không mấy thiện cảm của đồng nghiệp cô cũng không mấy may để ý.

Cái cô quan tâm là công sức mình bỏ ra lại không được họ đếm xỉa đến.

Nhược Vũ quên luôn cái lưng đau, cô bỏ xấp báo cáo xuống bàn rồi liếc cái môi khô khốc nhìn thẳng mặt Mộng Nhu nói chuyện.

-Chị Mộng, em không biết lời chị nói gửi gắm bao nhiêu ý tứ vào trong đó nhưng nếu chị cảm thấy em không làm tốt chỗ nào chị có thể nói thẳng, tội tình gì lại ngậm lưỡi câu phun người như vậy?

Không khí căng thẳng bao trùm cả căn phòng, những đôi mắt hóng chuyện lấp ló sau bàn máy tính răm vào người Nhược Vũ và Mộng Nhu.

Xưa nay ở Lâm Thị, đặc biệt là bộ phận này, dẫu có bất công cũng chẳng ai dám lên tiếng.

Bởi môi trường ở đây tỷ lệ đào thải cực kỳ cao, áp lực cũng nhiều nhưng đổi lại mức lương cao và phúc lợi cực kỳ hậu hĩnh.

Hành động của Nhược Vũ hôm nay là đi ngược lại với quy luật vốn có của bộ phận Marketing nói riêng.

Mộng Nhu đã không ưa gì Nhược Vũ từ cái nhìn đầu tiên, hôm nay cô ta ở đây làm dám cãi lại mình.

Mộng Nhu giận đến tím mặt, trực tiếp đẩy ngược cô lớn tiếng mắng nhiếc.

-Cô nghĩ mình là ai, rõ ràng làm phò còn dám lớn tiếng.

Nhắc lại cho cô nhớ ở đây tôi là người có quyền, chứ không phải là cô.

Mắng cô là phò.

Còn động tay với cô.

Haha...

Nhược Vũ cười đến run người, cô mới vào Lâm Thị chưa được hai ngày mà họ đã điều tra thân thế của cô rồi.

-Con mắt nào của chị thấy tôi làm phò.

Hay chị cũng làm nghề này nên nhìn ai cũng ra đồng nghiệp.

Chị Mộng, chị sống bao nhiêu năm như vậy không học được những lời tử tế hay sao?

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Lâm Khải Trạch đứng ngoài cửa không vui lớn tiếng hỏi.

Hắn có việc phải ra ngoài nên cố ý đi qua đây ngắm Nhược Vũ một cái, vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Hắn bước vào trong nhìn Mộng Nhu tra hỏi, rõ ràng người bị ức hiếp là Nhược Vũ mà cô ta lại tỏ ra ầm ức.

-Lâm tổng, cô ta là nhân viên mới nhưng lại cậy mình có quen biết mà lên mặt, công việc được giao không hoàn thành, còn thách thức tôi không dám gạch tên của cô ta.

Cô ta đang nói cái gì vậy, lại còn ngậm máu phun người, tưởng cô dễ ức hiếp sao.

Nhược Vũ mặc kệ có Lâm Khải Trạch đứng kế bên, cô bước lên một bước hất cằm cãi lại.

-Chị Mộng thật biết dựng chuyện hại người, chị làm ở bộ phận truyền thông chứ nào phải là diễn viên trước ống kính mà nói dối không chớp mắt như vậy.

Lỗi tai nào của chị nghe tôi thách thức chị, ở đây có ai thấy tôi cậy quen biết mà lên mặt.

Bên dưới im thin thít không ai lên tiếng, bởi chẳng ai hồ đồ mà dây vào chuyện chẳng phải của mình.

Mộng Nhu còn định cãi lại thì đã bị Lâm Khải Trạch quát một tiếng.

-Ngày mai cô Mộng không cần phải đến đây làm việc nữa.

Mộng Nhu tháo cặp kính dày hốt hoảng nhìn Lâm Khải Trạch, tại sao lại đuổi cô, cô gắn bó với Lâm Thị đã hơn năm năm trời, thành tích không phải ít, chỉ vì một con phò mà dám đuổi cô.

-Lâm tổng, tôi đã làm sai gì mà anh lại đuổi tôi?

Lâm Khải Trạch đưa mắt lướt qua người Nhược Vũ, cảm thấy đau lòng cho thiên kim vì chịu uất ức.

Hắn luyến tiếc dời mắt hờ hững đáp với Mộng Nhu.

-Lâm Thị trọng người tài chứ không trả công cho người chuyên gây chuyện nhục mạ người khác.

Cô Mộng, cô diễn rất giỏi nhưng rất tiếc cả buổi diễn của cô, tôi đều nhìn thấy hết rồi.

Mộng Nhu không phục nhưng cô không thể cãi, nếu bị một dấu x đỏ của Lâm Thị, thì sau này cô không thể xin việc ở những tập đoàn khác nữa.

Lâm Khải Trạch rời khỏi, căn phòng lại chìm trong sự bí bách.

Nhược Vũ ngồi xuống bàn làm việc của mình, tâm trạng cũng chẳng mấy vui vẻ.

Mộng Nhu bị sốc đến khóc, cô ta chỉ kịp mang theo túi xách rồi rời khỏi đó.

Lâm Nhất Phàm ở bên này lo lắng cho cái lưng của Nhược Vũ, camera phòng truyền thông đã móc meo mấy năm hắn chưa hề động tới.

Hôm nay tiện tay mở lên để xem cô bên kia thế nào.

Không ngờ lại chứng kiến được một màn đặc sắc đến thế.

Hắn còn chưa kịp rời ghế giải quyết chuyện của cấp dưới đã thấy Lâm Khải Trạch từ đâu xuất hiện, khoác áo choàng làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Châu Nhược Vũ, cô xem lời tôi nói không ra gì cả.

Lâm Nhất Phàm nhắc điện thoại gọi cho Từ Khôn dặn dò.

-Hôm nay riêng bộ phận truyền thông không cần phải tăng ca.